

PATRIARHIA ROMÂNĂ
Episcopia Ortodoxă Română a Australiei și Noii Zeelande
Parohia Ortodoxă "Sfânta MARIA"
511 Adelaide Road, Berhampore, 6023,
Wellington, Noua Zeelandă
Telefon: 0064 4 389 1630
e-mail: preotnicolae.wellington@yahoo.com
website: www.orthodoxrowellington.org.nz

CUVÂNTUL ROMÂNESC DE WELLINGTON

Revistă Parohială, Anul III, nr. 28, Luna OCTOMBRIE 2015

Programul liturgic pe Luna Octombrie 2015

Din cuprins:

- ❖ Din omiliile Sfântului Ioan Gură de Aur;
 - ❖ Explicarea Sfintei Liturghii;
 - ❖ Despre misiunea Parohiei;
 - ❖ Sfinți în Octombrie;
 - ❖ Evenimente Parohiale;
 - ❖ Învățăture duhovnicești;
 - ❖ Jurnal de gospodină;
 - ❖ Povestea vorbeii;
 - ❖ Să cunoaștem România;
 - ❖ Colțul copilăriei;
 - ❖ Sfatul medicului;
 - ❖ Meditații.
- ❖ **2 Octombrie 2015:** Vineri; ora 18:30 Seară duhovnicească;
 - ❖ **4 Octombrie 2015:** Duminica a 19-a după Rusalii (Predica de pe munte – iubirea vrăjmașilor); ora 09:30 Utrenia; ora 10:30 Sfânta Liturghie;
 - ❖ **9 Octombrie 2015:** Vineri; ora 18:30 Seară duhovnicească;
 - ❖ **11 Octombrie 2015:** Duminica a 21-a după Rusalii (Pilda semănătorului); ora 09:30 Utrenia; ora 10:30 Sfânta Liturghie;
 - ❖ **14 Octombrie 2015:** Miercuri; **Sfânta Cuvioasă Parascheva de la Iași**; ora 09:30 Utrenia; ora 10:30 Sfânta Liturghie;
 - ❖ **18 Octombrie 2015:** Duminica a 20-a după Rusalii (Învierea fiului văduvei din Nain); ora 09:30 Utrenia; ora 10:30 Sfânta Liturghie;
 - ❖ **23 Octombrie 2015:** Vineri; ora 18:30 Seară duhovnicească;
 - ❖ **25 Octombrie 2015:** Duminica a 23-a după Rusalii (Vindecarea demonizatăului din ținutul Gherghesenilor); ora 09:30 Utrenia; ora 10:30 Sfânta Liturghie;
 - ❖ **26 Octombrie 2015:** Luni; **Sfântul Mare Mucenic Dimitrie, Izvorătorul de Mir**; ora 09:30 Utrenia; ora 10:30 Sfânta Liturghie;
 - ❖ **30 Octombrie 2015:** Vineri; ora 18:30 Seară duhovnicească.

„Duceți-vă de la Mine..., căci flămând am fost și nu Mi-ați dat să mănânc; însetat am fost și nu Mi-ați dat să beau; străin am fost și nu Mi-ați primit...” (Matei 25. 41 – 43).

Auzind cuvântul „străin” ne gândim imediat la străinătate. Gândind la străinătate, ne vedem pe noi, auzind cuvântul Sfintei Scripturi: „străin și călător sunt eu pe pământ...” Și uite așa, colindând pământul cu gândul într-o clipă, ajungem la celălalt capăt al lumii, acolo unde ne-au purtat pașii. Este adevărat că „acasă” este unde te simți bine. Dar știind că nu avem cetate stătătoare pe pământ, înțelegem că suntem tot străini pe aceste meleaguri, chiar dacă avem un loc pe care îl numim „acasă”. Ni se umple inima de bucurie atunci când la ceasul cinei ne așezăm la masă și-I mulțumim lui Dumnezeu pentru bucatele ce le avem puse înainte. Iar la ceasul somnului, punând capul pe pernă, pacea ni se coboară în suflet, fiind recunoscători pentru izbânzile de peste zi și rugându-ne să trecem

cu bine timpul nopții. Dar cea mai mare bucurie o avem din faptul că Dumnezeu ne-a purtat de grijă și prin binecuvântarea Lui, după multe încercări și greutăți, nu ne mai simțim străini între străini.

Această bucurie ni se înmulțește și mai mult atunci când facem și noi cu aproapele așa cum a făcut Dumnezeu cu noi! Dumnezeu ne-a purtat de grijă atunci când eram străini, iar acum purtăm și noi de grijă celor străini. Toți vrem să dobândim Împărăția cerurilor. De aceea, trăim ca atare, conformându-ne viața credinței ce-o avem în suflet. Așa se face că cei ce cred că merită Împărăția cerească, au o grijă superficială față de aproapele, iar cei care cu smerenie cred că își îndeplinesc doar datoria, sperând să dobândească Împărăția, au o grijă mult mai profundă față de aproapele. Știm toți să ne rugăm: „Doamne, ajută-mi! Doamne, dă-mi pâinea cea de toate zilele! Doamne, adapă-mă! Doamne, fii cu mine, ca să nu fiu singur și străin!” Dar câți dintre noi știm să și răsplătim ceea ce primim? Dar ce zic eu de răsplătire, când ar trebui ca măcar să mulțumim?

Știm de asemenea că Dumnezeu nu are nevoie de cele ale noastre, pentru că toate sunt ale Lui! Dar ne cere dragoste față de aproapele, bunăvoință și milă față de frații noștri cei mai mici. Cum putem să arătăm dragostea față de Dumnezeu, dacă nu prin facerea de bine către aproapele? Ținem foarte mult la cele ale noastre, la respectul față de noi și la demnitatea personală. Știm cine suntem, cum ne cheamă și de unde am venit. Suntem oameni corecți față de toți! De aceea, când am depășit stadiul de „străini”, nu mai avem ochi să-i privim pe cei străini, chiar de vin ca și noi din același loc. Noi am primit binecuvântare de la Dumnezeu și bunăvoința străinilor, atunci când eram încă „străini”. Dar acum, facem tot posibilul ca cei ce vor să ne urmeze calea, să nu ajungă ca și noi. Dacă ne împuținează bunăstarea sau condiția socială, pe care am obținut-o cu greu, prin sudoarea frunții... altora? Ne-au primit străinii. Dar noi nu-i primim pe cei ce sunt străini așa cum eram și noi cândva. Noi am fost străini, dar acum suntem „de-ai casei”! Așadar, de ce să le întindem mână de ajutor celor străini? Nu mână de-ntins! Ba mai mult, facem sesizări către autorități la adresa lor. Doar, doar vor pleca învărtindu-se acolo de unde au venit! Aici nu este loc destul și pentru ei! Așa că unii dintre noi (dar desigur că ei), trebuie să plece! Facem toate aceste lucruri în numele corectitudinii!

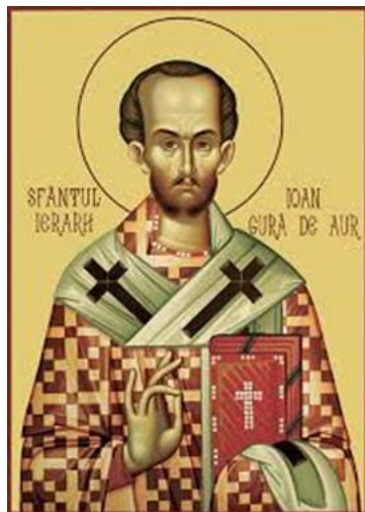
Ziceam mai sus că toți vrem să dobândim Împărăția cerurilor. Dar ce vom putea răspunde la vremea judecății? Toți suntem străini și călători, dar și trecători. Este un Dumnezeu pentru toți, dar câte o judecată pentru fiecare. Mântuitorul îi numește „frați ai Lui” pe cei mici, căroră noi nu le suntem frați. Lucrul acesta ar trebui să ne umple de frică! Ar trebui să ne treacă fiori din cap până-n picioare numai auzind aceste cuvinte. De ce? Pentru că cei pe care îi disprețuim sunt strânși sub aripile Mântuitorului, după cum își strânge pasărea puii săi sub aripi. Ne gândim numai la noi. Dar cum nu plângem atunci când facem rău aproapelui? Mântuitorul ne îndeamnă să nu disprețuim pe vreunul din frații noștri prea mici, pentru că îngerii lor văd pururea fața Tatălui Cerească! De unde avem îndrăzneala aceasta să-l disprețuim pe aproapele? Chiar atât de întunecați ne sunt ochii, de nu vedem că disprețuindu-l pe aproapele, ne disprețuim pe noi? Dar ce zic eu pe noi? Chiar pe Creator?!

Ce îndemn vrem să auzim de la Judecătorul? Duceți-vă de la Mine? Sau: Veniți la Mine? Dacă vrem să auzim chemarea, atunci să ne împlinim datoria față de frații noștri mai mici! Am fost flămânzi, să-i hrănim pe cei flămânzi! Am fost însetați, să-i adăpăm pe cei însetați! Am fost străini, să-i primim, deci, pe cei străini! Dacă îi vom primi pe cei străini, Îl vom primi pe Însuși Mântuitorul! Iar dacă îi vom primi pe frații Lui mai mici, atunci avem nădejdea că și Domnul nostru Iisus Hristos, ne va primi pe noi cei ce am fost și încă mai suntem... străini!

Preot Nicolae Floroiu

DIN OMILIILE SFÂNTULUI IOAN GURĂ DE AUR

DESPRE BÂRFIRE

„Să fugim de bârfire, dragii mei!...

Nici o greșeală nu-i mai mare ca ea – și nici mai ușor de săvârșit.

De ce? Pentru că se săvârșeste mai degrabă decât oricare alt păcat – și cuprinde repede pe cel ce nu bagă de seamă.

Celorlalte greșeli le trebuie vreme, pregătire, tovărășie și adesea tăgădelile pot aduce împiedicarea lor.

De pildă, cineva și-a pus în gând să ucidă sau să tâlhărească. Pentru aceasta trebuie să facă unele pregătiri – și de multe ori, în vreme ce el întârzie, patima îl părăsește, pornirea cea rea se mistuie, el se lasă de gândul cel vinovat, ne mai săvârșindu-l.

Nu-i tot așa când e vorba de bârfire. Dacă nu suntem cu totul băgători de seama, ea ne răpește dintr-odată.

Ca să bârfim, nu-i nevoie nici de vreme, nici de pregătiri, nici de cheltuieli, nici de alcătuiți. Numai să vrem – și de îndată voința se prefacă în faptă. Căci limba e singura unealtă care ne trebuie.

De aceea, e bine să ne ferim de aceste vicii!...

Neajunsurile bârfirii. Cel ce vorbește de rău mănâncă suflet de om.

Ca să se înspăimânte, Pavel a zis: „Dacă vă mâncați între voi și vă sfâșiați unii pe alții, băgați seama să nu vă distrugeți laolaltă”. N-ați înfipt dinții în carnea altuia, ci i-ați înfipt bârfirea în suflet, ați sfâșiat prin relele voastre judecăți, ați pricinuit mii de rele – și vouă înșiva și celui bârfit și multor altora.

Căci, defăimând pe aproapele, ați înrăit pe cel ce vă ascultă; dacă-i păcătos, numaidecât își va afla tovarăș întru păcat; dacă-i un drept, trufia îl va încălzi, greșeala altuia îi va sta prilej, gata, să se amăgească de mândrie. Mai mult, veți strica prin aceasta însăși obștea Bisericii, căci cei care vă ascultă, nu vor judeca numai pe cel care a păcătuț, ci își vor extinde dojanale asupra întregii obști creștinești.

Nu auzim pe cei necredincioși zicând că acela sau celălalt este nerușinat și stricat?

În loc de a învinui pe cel ce a furat, ei au bănuțeli asupra tuturor creștinilor, între altele; pricină sunteți că slava lui Dumnezeu este batjocorită. Pe cât buna noastră purtare slăvește numele Domnului, pe atât greșelile noastre îl batjocoresc și-l jignesc. Apoi, ați necinstit pe cel despre care vorbiți de rău, și făcându-vi-l dușman. Pe urmă, v-ați învrednicit de pedeapsă și amestecându-vă în treburile care nu vă privesc deloc.

Să nu veniți să-mi spuneți: „Sunt bârfitor doar când spun lucruri neadevărate”. Chiar de veți spune adevărul, vorbind de rău de altul, tot greșeală este. Fariseul din evanghelie spunea adevărul, vorbind rău de vameș, dar aceasta nu-i aducea nici o acoperire...

Și nu mă adresez numai bârfitorilor.

Pe cei care aud pe alții bârfind, îi rog să-și astupe urechile și să meargă pe urma vorbelor profetului, care zice: „Pe cel ce în taină vorbea rău de aproapele lui, l-am alungat”. Ziceți aproapei noastre: „Vreți să dați cuvânt de încuviințare cuiva sau să-i aduceți laudă? Iată deschid urechile mele ca să vă primesc cuvintele, ca pe o buna mireasmă. Ci, de vreți să spuneți de rău, nu mai las cuvintele să intre, căci nu pot primi gunoiul și tina”.

Ce aș învăța dacă aflu că acela sau altul e rău? Pentru că aceasta nu poate decât să-mi strice și să-mi aducă o grea pagubă.

Așadar, să ne îndeletnicim cu treburile noastre, căci vom avea de dat socoteală de greșelile noastre – vieții noastre înșine să-i dăm băgarea noastră de seamă, iscoditoare și cercetatoare. Care va fi acoperirea noastră, și la ce bunăvoință vom fi îndreptățiți, dacă în faptele noastre ne pripim îndeletnicindu-ne cu cercetarea faptelor celorlalți?

Să te apleci trecând, ca să privești în casă străină, ispitind ce se petrece în ea, e lucru de rușine și nedemn, e tot ce poate fi mai josnic.

Ceea ce e încă și mai ciudat, e că acei ce se poartă astfel și nu-și văd de loc de ale lor, când zic o vorbă pe care n-ar fi trebuit s-o spună, poftesc pe cei ce ascultă, să nu cumva să spună acestea altora și-l pun chiar să jure. Prin aceasta ei lasă bine să se vadă că au săvârșit o faptă vrednică de ocară. Căci dacă dorești ca cineva să nu spună altuia ceea ce a auzit de la tine, cu mai mult temei trebuie să deprinzi discreția.

Țineai taina bine dosită – și numai când ai trădat-o, cugeți că trebuie să fie bine păstrată. Dacă vreți să nu fie dată în vileag, nu o spuneți voi mai întâi. Când ai spus secretul altcuiva, te trudești zadarnic cerându-i, sub jurământ, să vegheze bine asupra celor spuse de tine (...)

E cu neputință ca un bârfitor, ispitind faptele altuia, să ia seama vreodată asupra propriei lui purtări. Tot zelul îl pune să afle lucruri despre alții, iar treburile proprii sunt lepădate nepăsării și izbeliștei.

Dacă, fara încetare, cugetăm la păcatele altuia, când mai avem vreme să ne îndeletnicim cu ale noastre?”

EXPLICAREA SFINTEI LITURGHII (10)

Cum se explică puterea deosebită a rugăciunilor făcute în timpul Sfintei Liturghii?

Apropierea de Domnul, Care e de față cu Trupul pe Sfânta Masă, ne dă puteri și nădejdi nebănuite, așa cum dădea Sfinților Apostoli și Ucenici după Înviere. El Se roagă împreună cu noi; El Însuși mijlocește pentru noi în fața lui Dumnezeu-Tatăl, ducându-I rugăciunile, cererile și dorințele noastre și rugându-Se pentru împlinirea lor (Ioan 16. 23-26; Efeseni 2. 18; 1 Timotei 2. 5). Odată cu El se roagă pentru noi și Sfinții, a căror pomenire și laudă o facem și ale căror mijlociri le cerem de atâtea ori în cursul Liturghiei. Contopite astfel în rugăciunile Bisericii sau

obștii și unite cu rugăciunea Mântuitorului, rugăciunile fiecăruia dintre noi capătă o valoare și o putere pe care nu o au singure. *«Credem că vom dobândi cel mai mare folos sufletelor pentru care facem rugăciune la Jertfa sfântă și prea înfricoșată ce este pusă înaintea»*, zice Sfântul Chiril, Arhiepiscopul cetății sfinte a Ierusalimului, din veacul al IV-lea. Iar renumitul tâlcuitor al Liturghiei, Nicolae Cabasila, adaugă, mai târziu, că: *«nu se mai află o altă formă de rugăciune care să poată atât de mult și care să ne dea nădejdi mai mari ca aceea adusă prin această înfricoșată Jertfă, care a curățat, în dar, păcatele și fărâdelegile lumii»*.

Numai cei vii au folos din săvârșirea Sfintei Liturghii?

Nu numai cei vii, ci și morții pe care îi pomenim și pentru care ne rugăm, căci jertfa se aduce și pentru ei. *«Încă aducem Ție această jertfă... pentru cei adormiți întru credință...»*; așa se roagă preotul în taină, după sfințirea și prefacerea Darurilor. Cei adormiți se împărtășesc și ei, la fel cu noi, din roadele binecuvântate ale Sfintei Liturghii, căci și lor le dă Hristos, prin Sângele Său, iertare de păcate și nădejdea învierii pentru viața de veci. Despre aceasta ne încredințează toți Sfinții Părinți și marii Dascăli ai Bisericii.

Trebuie, deci, să luăm parte la Sfânta Liturghie?

«Ce întrebare fără rost! Dar oare creștinii ar putea trăi fără Jertfa Liturghiei, sau că Sfânta Liturghie se săvârșește fără creștini?». De aceea ne îndeamnă Sfântul Maxim Mărturisitorul: *«Tot creștinul trebuie să se afle des în sfânta biserică și să nu lipsească niciodată de la Sfânta Liturghie săvârșită în ea, pentru Sfinții Îngeri care sunt de față și scriu de fiecare dată pe cei ce intră și se înfățișează lui Dumnezeu și care fac rugăciuni pentru ei; de asemenea, pentru harul Sfântului Duh, care e în chip nevăzut pururea prezent, dar în chip deosebit mai ales în timpul Sfintei Liturghii... Să nu lipsim, așadar, de la sfânta biserică a lui Dumnezeu, care cuprinde atâtea taine ale mântuirii noastre în sfânta rânduială a dumnezeieștilor simboluri ce se săvârșesc»*. Iar Sfântul Simeon al Tesalonicului adaugă: *«Să venim dar cu dragoste și cu cucernicie, de se va putea mai mult decât la altă rugăciune, la Liturghie în fiecare zi, căci din nimic altceva ca dintr-aceasta nu va avea folos credinciosul»*.

Cine nu ia parte la Sfânta Liturghie, acela a încetat de a mai fi creștin adevărat. Legătura lui cu Hristos e ruptă; unul ca acela s-a făcut mădular uscat, bolnav sau mort al Bisericii sau al Trupului lui Hristos (Ioan 15. 5-6). De aceea, vechile rânduieli ale Sfinților Părinți pedepseau pe cei ce lipseau de la biserică mai mult de trei duminici una după alta (*Canonul 11 al Sinodului din Sardica și Canonul 80 al Sinodului VI ecumenic*).

Dacă deci pricini serioase te împiedică să fii de față la Sfânta Liturghie, trimite pe cineva din ai casei ca să dea o Liturghie pentru toți, sau măcar pomelnicul și o prescură, rugând pe preot să te pomenească și să se roage pentru tine la timpul cuvenit.

Cum trebuie să ne pregătim pentru Sfânta Liturghie?

Când vrei să iei parte la Sfânta Liturghie, adu-ți aminte că biserica este „*casa lui Dumnezeu*”, de care se cuvine „*să ne apropiem cu inima curată, în deplinătatea credinței, curățindu-ne prin stropire inimile de orice cuget rău și spălându-ne trupul cu apă curată...*”, cum ne îndeamnă Sfântul Apostol Pavel (Evrei 10. 22). Încetează deci din ajun lucrul și obișnuitele îndeletniciri zilnice; spală-ți trupul și curățește-ți sufletul cu rugăciune, cu înfrânare de la păcate și cu împăcarea inimii, alungând din ea orice ură și orice vrăjmașie (Matei 5. 23-24 și 1 Timotei 2. 8), mai ales atunci când vrei să te și împărtășești. Dacă poți, bine este să iei parte la slujba de seară (Vecernia). Iar a doua zi dimineată, îmbracă-te în haine curate și îngrijite, de sărbătoare, dar nu cu găteală prea multă și lux; îndeosebi femeile să lase obișnuitele podoabe, dresuri și sulemeneli (machiaj) și să vină cu capul acoperit (1 Corinteni 11. 5 și 1 Timotei 2. 9 și Așezămintele Sfinților Apostoli 2. 57). Și pentru că nu e cuviincios să ne înfățișăm înaintea Domnului cu mâinile goale (Ieșire 22. 15), dacă poți pregătește din vreme darul tău pentru altar: lumânări, tămâie, prinoase din rodirile pământului, dar mai ales prescura, vinul și pomelnicul cu numele viilor și al celor adormiți, ai casei și neamului tău.

DESPRE MISIUNEA PAROHIEI (10)

Creștinismul pe teritoriul Patriei Noastre în secolele VII-XI

După retragerea administrației romane, Dacia a rămas în stăpânirea popoarelor migratoare: goți, huni, iar mai târziu gepizi și avari. Dar dintre toate popoarele migratoare doar slavii au avut influență asupra formării poporului român și a limbii române.

Migrația slavilor. Ei s-au așezat aici începând cu secolul VI, venind din părțile Poloniei răsăritene și Ucrainei de azi. Slavii așezați în nordul Dunării au dispărut încetul cu încetul, până ce au fost asimilați în masa daco-romană, adică în secolele VII-X. Slavii ne-au influențat sub raportul limbii, a organizării sociale și de stat, sub raport cultural și bisericesc. De aceea s-a spus că nu poate fi vorba de poporul român decât după ce slavii așezați aici au fost asimilați de daco-romani. Ne-au rămas de la slavi cuvinte în toate ramurile care au intrat în limba noastră.

Rituri slave la români. În această perioadă s-a introdus și la strămoșii noștri ritul slav adică limba veche slavă în cult păstrată de Biserica Ortodoxă Română până în secolul XVII, folosită și ca limbă oficială a statului. Toate actele interne și exterioare erau scrise în slavonește.

Organizarea Bisericească a românilor din secolul VII până în secolul XI. Procesul de creștinare treptată a slavilor duce la concluzia că pe teritoriul patriei noastre existau nu numai credincioși, ci și o ierarhie bisericească în frunte cu episcopul; apoi nu se poate concepe ca introducerea „ritului bizantin-slav” la noi să se fi făcut de preoți simpli, ci numai sub îndrumarea

unor conducători bisericești, adică a unuor episcopi. Deci deducem în mod logic că exista o organizare bisericească românească în frunte cu episcopul.

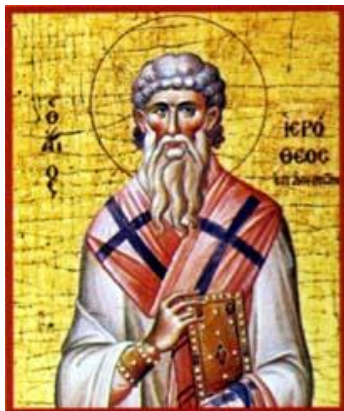
Mărturii arheologice creștine. Recentele descoperiri arheologice, dovedesc că pe teritoriul patriei noastre exista o numeroasă populație creștină din secolul VII până în secolul XI. Sunt semnificative cele șase biserici descoperite într-un masiv calcaros la Basarabi lângă Constanța fost Murfatlar, cu inscripții și cruci din secolele IV-V, după alții X-XI. În Moldova s-au descoperit mai multe vase de lut cu semnul Crucii la Horga (Vaslui), Murgeni (Vaslui), la Bacău, Botoșani (Suceava) secolele V-VII. Obiecte cu semne creștine s-au descoperit la Străulești, București, Olteni (Teleorman), Budureasa (Ploiești), din secolele V-VII. În Transilvania s-au găsit mai multe cruci la Bratei (Mediaș), secolele IV-VII, o cădelniță la Odorheiu Secuiesc, secolele X-XI. Toate acestea arată continuitatea pe teritoriul patriei noastre, a strămoșilor daco-romani care au fost atât de viguroși încât au putut să asimileze mase întregi de slavi, dar și continuitatea în privința răspândirii creștinismului. Prin primirea ritului bizantino-slav a rămas și pe mai departe sub jurisdicția patriarhiei de Constantinopol, fiind singurul popor de origine romanică și limba romanică de rit ortodox.

SFINTI ÎN OCTOMBRIE

4 Octombrie 2015: Pomenirea celui între Sfinți, Părintele Ierotei, Episcopul Atenei.

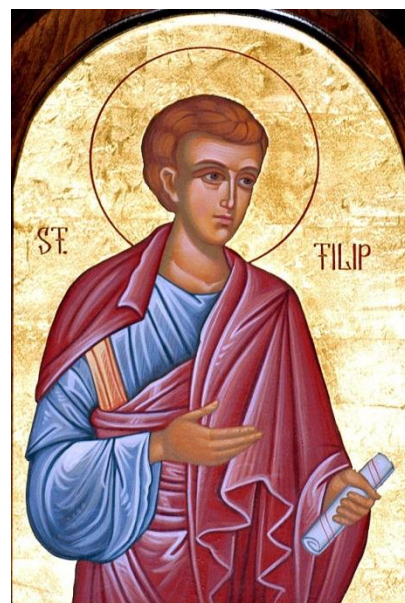
Tradiția creștină spune că Sfântul Ierotei a fost din Atena, Capitala Greciei și era unul din cei nouă sfinți ai Areopagului. A învățat credința creștină de la Sfântul Pavel Apostolul și tot acesta l-a botezat și l-a așezat Episcop în Atena. Și a fost cel dintâi episcop creștin al Atenei. La rândul său, Sfântul Ierotei a fost învățător neostenit, Sfântului Mucenic Dionisie Areopagitul, căruia multe povățuiri i-a dat pe calea înțelegerii dreptei credințe, aduse de Mântuitorul Hristos, spre mântuirea și înnoirea lumii.

Despre Sfântul Ierotei se mai știe că, la Adormirea și Îngroparea Maicii Domnului în Ghetsimani, măcar că tot soborul Sfinților Apostoli era de față, totuși Sfântul Ierotei s-a învrednicit, în numele tuturor, să facă început cântărilor, la jalea Adormirii celei Preacurate. Și era Sfântul Ierotei cu totul înstrăinat și îndepărtat cu sufletul de cele pământești și se vedea și se auzea și la toți arătat era că Sfântul acesta este cu adevărat iubitor de Dumnezeu, cuprins de dumnezeiasca râvnă. Viețuind bine cum îi place lui Dumnezeu și veselind pe Dumnezeu cu faptele sale bune, s-a dus către Domnul cu pace, la 4 octombrie. Amin!

11 Octombrie 2015: Pomenirea Sfântului Apostol Filip, unul din cei șapte diaconi

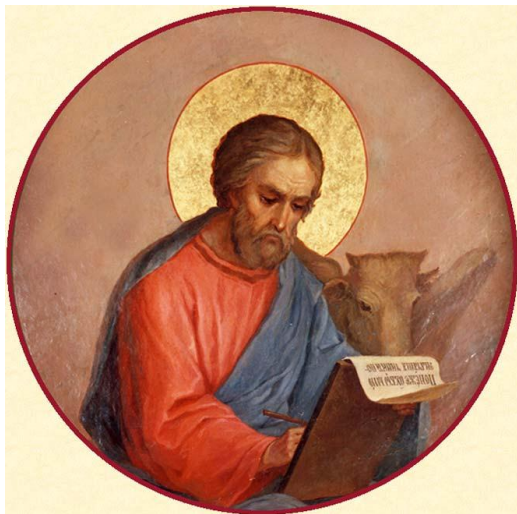
Sfântul Apostol Filip, diaconul, s-a născut în Cezareea Palestinei și a trăit pe vremea Apostolilor Domnului. Era căsătorit și avea patru fiice prorocițe. A fost unul din cei dintâi șapte diaconi ai creștinătății, fiind ales și sfințit diacon de Sfinții Apostoli și dimpreună cu Sfântul Arhidiacon Ștefan, se îngrijea cu toată osârdia de săraci și de văduve, la împărțirea hranei, în obștea creștinilor din Ierusalim. După mucenicia Sfântului Ștefan, diaconul Filip a propovăduit Evanghelia în Samaria unde, botezând pe Simon vrăjitorul, s-a dovedit că acesta umbla cu gând viclean, încercând să cumpere de la Apostoli harul, cu bani. Răpit de îngerul Domnului, Sfântul diacon Filip a primit porunca să meargă apoi pe calea ce coboară de la Ierusalim spre Gaza și mergând a aflat pe un bărbat etiopian, famenul dregător al Candachiei, împărăteasa Etiopiei; acesta, după ce se închinase în Ierusalim, se întorcea acasă și șezând în carul său, citea fără să înțeleagă, cartea Proorocului Isaia. Pe acest famen, Filip diaconul l-a învățat și l-a botezat în credința Domnului nostru Iisus Hristos, făcând din el cel dintâi propovăduitor al credinței în Etiopia.

În tradiția creștină se știe că Sfântul diacon Filip, mergând din nou la Ierusalim, a fost hirotonit episcop de Sfinții Apostoli și trimis în Tralla cea din Asia în care învățând, făcând minuni și întemeind biserici, cu pace s-a dus către Domnul.

18 Octombrie 2015: Pomenirea Sfântului Apostol și Evanghelist Luca.

Luca, marele Apostol și Evanghelist, era grec de neam și s-a născut în Antiohia cea mare a Siriei, creștinindu-se de tânăr. Moștenitor al înțelepciunii grecești, Sfântul Luca deprinsese și meșteșugul tămăduirii bolilor și s-a dovedit și un iscusit zugrav de icoane. Dar multa lui învățătură l-a ajutat, mai cu seamă să înțeleagă cuvântul pe care-l propovăduia Hristos, precum și chemările vremii sale către "Dumnezeul cel necunoscut."

În căutarea sa, el s-a făcut ucenicul Sfântului Apostol Pavel, care a fost astfel, "luminatorul" său pe calea Domnului și Învățătorului său fără de asemănare. Întâlnirea lui cu Pavel a avut loc, la Troas, către anul 50. La rândul său, Sfântul Pavel îl alege să-i fie însoțitorul și tovarășul său de lucru la răspândirea Evangheliei, așa cum făcuse cu o ceată întreagă de alți ucenici. Sfântul Luca deveni astfel "doctorul prea iubit" al Apostolului (Coloseni 4. 14), acela care-l însoțea și lua însemnări din marile călătorii evanghelice ale dascălului său, iar după arestarea Apostolului, tot el a fost acela care l-a însoțit și în prima lui călătorie la Roma "la judecata Cezarului." Din însemnările lui și

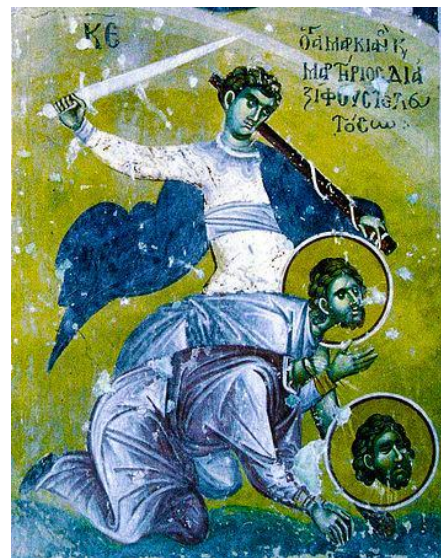
din multe alte izvoare, Sfântul Luca ne-a lăsat două cărți din Noul Testament, drept mărturisire a credinței sale în Hristos: o Evanghelie și cartea Faptele Apostolilor, amândouă închinată "prea alesului Teofil", un înalt dregător al vremii sale, care crezuse în Hristos.

După moartea Apostolului, întâmplată după a doua arestare a lui Pavel la Roma, sub Nero (29 iunie 67), tradiția spune că Sfântul Luca a propovăduit Evanghelia, cu multă însuflețire, în Macedonia și Dalmația, dar mai ales în Grecia, și că el a murit în cetatea Teba, din Beotia Greciei, la adânci bătrâneți, în vârstă de peste 90 de ani, ca unul din acei curați cu inima, care văd pe Dumnezeu din lumea aceasta, binevestind pretutindeni bunătatea, mila și iertarea, în numele Domnului.

Se spune că el, cel dintâi, a zugrăvit icoana Sfintei Născătoare de Dumnezeu, ținând în brațe pe Domnul nostru Iisus Hristos, cu meșteșugul zugravilor "în ceară" și că, zugrăvind și alte două icoane la fel, Evanghelistul le-a dus la Maica Domnului, să vadă dacă îi sunt plăcute, și Sfinția Sa a zis: "Darul Celui născut din mine să fie cu ele!" Sfântul Luca a mai făcut, de asemenea, și icoanele Sfinților Apostoli Petru și Pavel.

25 Octombrie 2015: Pomenirea Sfinților Mucenici Marcian și Martirie, notarii (+355).

Acești doi Mucenici au trăit pe vremea împărăției lui Constanțiu (337-361), pe când acest împărat căzuse în rătăcirea lui Arie, măcar că Arie fusese osândit la cel dintâi sinod a toată lumea, de la Niceea (325). Și se înmulțise, astfel, îndrăzneala și puterea arienilor în împărăție, încât se pornise o adevărată prigoană a dreptcredincioșilor din partea arienilor, întocmai cum, nu demult, creștinii fuseseră prizonieri de către închinătorii la idoli. Că erau urâți, chinuiți și uciși toți creștinii care mărturiseau că Hristos este Dumnezeu, Făcătorul lumii și nu o făptură, Dumnezeu întrupat, iar nu un om simplu.

Și erau la curtea împăratului arian, Constanțiu, doi dregători arieni, Eusebie și Filip, care aveau ochii ațintiți asupra drepcredincioșilor și supravegheau Biserica lui Hristos. Aceștia au fost pricinuatorii izgonirii și morții părintelui nostru Pavel Mărturisitorul, patriarhul de atunci al Constantinopolului, pe care trimițându-l în Armenia, au îndemnat pe arieni să-l sugrume, ceea ce au și făcut și au pus patriarh, în locul lui, pe arianul Macedonie. Asemenea și pe mulți alții, dascăli și mărturisitori ai drepte credințe, i-a pierdut în multe feluri, între care și pe acești Mucenici: Marcian și Martirie.

Amândoi aceștia erau ucenici ai patriarhului Pavel, cel ucis de arieni. Cel dintâi fusese citeț, iar cel de-al doilea, ipodiacon, în biserica cea mare din Bizanț. Amândoi erau notari, care scriau, adică, toate învățăturile și faptele patriarhului lor, prin care se întărea sfânta credință. Amândoi erau oameni învățați, adânc cunoscători ai Sfintei Evanghelii și aveau multă îndemânare în mânuirea condeiului și a cuvântului, iar prin scrierile și cuvintele lor erau mari propovăduitori ai cuvântului lui Dumnezeu și ajutori ai Bisericii, pe care o apărau de săgețile ereticilor. Că Domnul le-a dat lor, precum și ucenicilor lor, gură și înțelepciune, încât prigonitorii arieni nu puteau să le stea împotrivă, și se bucurau de mare cinste din partea credincioșilor.

Deci, după moartea patriarhului Pavel, ereticii și-au îndreptat otrava asupra ucenicilor lui, Marcian și Martirie, ca să-i întoarcă de la dreapta credință la eresul lor, cu tot felul de făgăduieli. Dar ei au ales să rabde mai bine ocara, necinstea și moartea pentru dreapta credință, decât viețuind în rătăcire, să aibă bogăție, slavă și cinste. Și, neputând arienii să-i înduplece, Sfinții mărturisitori au fost osândiți la moarte.

Deci, cerând puțină vreme pentru rugăciune, li s-au tăiat capetele cu sabia, pentru mărturisirea dumnezeirii lui Hristos.

Și au fost trupurile lor îngropate la una din porțile Constantinopolului, iar Sfântul Ioan Gură de Aur a înălțat o biserică în cinstea lor.

EVENIMENTE PAROHIALE

Vineri, 4 Septembrie 2015, s-a organizat la Biserica noastră prima seară duhovnicească a lunii trecute. După Acatistul Sfântului Nicolae, s-au făcut rugăciuni pentru cei prezenți. După aceea, întrucât am avut ca oaspete un creștin din Spania de origine siriană ce se află în Noua Zeelandă de mai mulți ani, s-a discutat despre Ierarhia în Biserica Ortodoxă și organizarea Bisericii. S-a prezentat mai întâi învățătura de credință ortodoxă despre Ierarhie, subliniindu-se că numai anumite persoane consacrate prin Hirotonie de către Ierarhi recunoscuți canonic pot să primească Harul întreitei slujiri preoțești. Iar prin respectarea Ierarhiei bisericești, se păstrează unitatea Bisericii. Fără ierarhie se ajunge la anarhie și prin urmare, la pierderea harului Duhului Sfânt. Pacea și binecuvântarea se vor găsi numai acolo unde este unitate. Cei prezenți și-au exprimat punctele de vedere în legătură cu ierarhia, iar preotul paroh a răspuns întrebărilor oaspetelui nostru, făcând astfel o scurtă prezentare a credinței noastre și celor de alt neam.

Vineri, 18 Septembrie 2015, s-a ținut cea de-a doua seară duhovnicească la Biserica noastră. După săvârșirea Paraclisului Maicii Domnului, la care s-au pomenit în rugăciuni toți enoriașii Parohiei, s-a discutat despre sănătate și boală, atât trupească, cât și sufletească. Deși boala trupului este o urmare a slăbiciunii sufletului, totuși unele boli sunt îngăduite asupra noastră pentru întărirea credinței și a răbdării noastre, dar și pentru a se arăta în noi puterea lui Dumnezeu. Cel mai bun leac pentru bolile noastre, indiferent de natura lor, este harul Duhului Sfânt, ce ni se dă prin primirea Sfintei Împărtășanii, prin Taina Mărturisirii și prin Taina Sfântului Maslu. Însă, în orice împrejurare, noi trebuie să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru toate, fiind conștienți că prin pronia divină, Dumnezeu se îngrijește de cele de folos pentru noi.

Vineri, 25 Septembrie 2015, s-a făcut cea de-a treia seară duhovnicească a lunii trecute. După slujba acatistului Sfântului Nicolae, s-au pomenit la rugăciuni toți enoriașii parohiei, pentru iertarea păcatelor, pentru sănătate și pentru folos duhovnicesc și trupesc. În continuare s-a vorbit despre evoluționism. După o scurtă prezentare a teoriei evoluționiste, s-a discutat cu cei prezenți despre implicațiile negative pe care le are această teorie nedemonstrată și nedemonstrabilă. Cine admite această teorie, își neagă propria creație și implicit pe Creator. Nici un om care raționează corect nu poate afirma despre sine că este un animal evoluat. Spre deosebire de celelalte creaturi, omul este înzestrat cu suflet cugetător, caracterizat de rațiune, simțire și voință liberă. De asemenea, dacă omul ar fi evoluat, nu se poate demonstra pe ce treaptă a evoluției se află în prezent. Mai mult, nu se poate explica de ce zilele omului, prin toată știința dobândită în timpul evoluției, sunt șaptezeci de ani, iar de vor fi în putere, optzeci de ani, așa cum zice Sfânta Scriptură. În aceeași manieră, nu se poate demonstra din ce specie a evoluat omul. Dacă ar fi evoluat din maimuță, de ce nu au mai evoluat și alte maimuțe? Dacă omul a evoluat, atunci ar fi trebuit ca și universul să evolueze. Și totuși, întregul univers respectă aceleași reguli precise de mii și mii de ani, iar constelațiile păstrează același loc pe bolta cerească în perioadele specifice ale anului. În încheiere, s-a concluzionat că cei ce se consideră evoluți, își înjosesc propria demnitate. Omul trebuie să-și conștientizeze demnitatea de făptură creată de însăși mâna lui Dumnezeu și chemat să ajungă la asemănarea cu Creatorul său.

ÎNVĂȚĂTURI DUHOVNICEȘTI

„Mai bună este o bucată de pâine uscată în pace, decât o casă plină cu carne de jertfe, dar cu vrajbă. Un slujitor înțelept e mai presus decât un fiu aducător de rușine; acela va împărți moștenirea cu frații. În topitoare se lămurește argintul și în cuptor aurul, dar cel ce încearcă inimile este Domnul. Făcătorul de rele ia aminte la buzele nedrepte, mincinosul pleacă urechea la limba cea rea. Cel ce își bate joc de sărac defaimă pe Ziditorul lui; cel ce se bucură de o nenorocire nu va rămâne nepedepsit. Cununa bătrânilor sunt nepoții, iar mărirea fiilor sunt părinții lor. Nebunului nu-i sunt dragi cuvintele alese, cu atât mai mult unui om de seamă vorbele mincinoase. Piatră nestemată este darul în ochii celui ce-l are; oriunde se întoarce (totul) îi merge

în plin. Cel ce acoperă un păcat caută prietenie, iar cine scoate la iveală un lucru (uitat) desparte pe prieteni. Certarea înrăurește mai adânc pe omul înțelept, decât o sută de lovituri pe cel nebun. Omul rău atâta răzvrătire; pentru aceasta un sol aprig va fi trimis împotriva lui. Mai degrabă să întâlnești o ursoaică lipsită de puii ei, decât un nebun în nebunia lui. Cel ce răsplătește cu rău pentru bine nu va vedea depărtându-se nenorocirea din casa lui. Începutul unei certe e ca slobozirea apei (dintr-un iezor); înainte de a se aprinde, dă-te la o parte! Cel care achită pe cel vinovat și cel ce osândește pe cel drept, amândoi sunt urâciune înaintea Domnului. Ce folos aduc banii în mâna celui nebun? Ar putea dobândi înțelepciune, dar nu are pricepere. Prietenul iubește în orice vreme, iar în nenorocire el e ca un frate. Omul fără pricepere se prinde prin dărnicia mâinii lui;

el se pune chezaș pentru aproapele lui. Cine iubește certurile iubește păcatul; cel ce ridică glasul își iubește ruina. Cel ce are o inimă vicleană nu află fericirea și cel ce are o limbă șireată dă peste necaz. Cel ce dă naștere unui nebun va avea o mare supărare și părintele nu are nici o bucurie pentru un fiu sărit din minte. O inimă veselă este un leac minunat, pe când un duh fără curaj usucă oasele. Nelegiuitul primește daruri scoase (pe ascuns) din sân, ca să abată cărările dreptății. Omul priceput are înaintea ochilor lui înțelepciunea, iar ochii celui nebun se uită la capătul pământului. Feciorul nebun este necaz pentru tatăl lui și amărăciune pentru maica lui. Nu se cuvine să pui la plată pe omul drept, nici să osândești pe cei nevinovați din pricină că umblă drept. Cel ce își stăpânește cuvintele sale are știință și cel ce își ține cumpătul este un om priceput. Chiar și nebunul, când tace, trece drept înțelept; când închide gura este asemenea unui om cuminte.

Cel ce se ține deoparte caută să-și mulțumească pornirea pătimasă; împotriva oricărui sfat înțelept se pornește. Celui nebun nu-i place înțelepciunea, ci darea pe față a gândurilor lui. Când vine cel nelegiuit, vine și defăimarea și o dată cu rușinea și batjocura. Vorbele (ieșite) din gura omului sunt ape fără fund; izvorul înțelepciunii este un șuvoi care dă peste maluri. Nu este bine să cauți la fața celui fără de lege și să nu faci dreptate celui drept la judecată. Buzele celui nebun duc la ceartă și gura lui dă naștere la ocări! Gura celui nebun este prăbușirea lui și buzele lui sunt un laț pentru sufletul lui. Vorbele defăimătorului sunt ca niște mâncăruri alese; ele coboară în cămarile pântecelui. Omul lăsător pentru lucrul lui e frate cu cel care dărmă. Turn puternic este numele Domnului; cel drept la el își află scăparea și este la adăpost. Averele celui bogat este o cetate tare pentru el, iar în închipuirea lui ca un zid înalt. Înaintea prăbușirii vine trufia inimii, iar înaintea măririi merge umilința. Cel ce răspunde la vorbă înainte de a fi ascultat-o este nebun și încurcat la minte. Curajul omului îl întărește în vreme de suferință, iar pe un om lipsit de bărbăție, cine-l va ridica? O inimă pricepută dobândește știință și urechea celor înțelepți umblă după iscusință. Darul adus de un om îi lărgeste (calea lui) și-l poartă înaintea celor mari. Pârâțul pare că are dreptate în pricina sa, iar când vine pârâșul, atunci se ia la cercetare. Sorțul face să înceteze sfada și hotărăște între cei puternici. Frate ajutat de frate este ca o cetate tare și înaltă și are putere ca o împărăție întemeiată. Din rodul gurii omului se satură pântecul lui; din ceea ce dă buzele lui se îndestulează. În puterea limbii este viața și moartea și cei ce o iubesc mănâncă din rodul ei. Cel ce găsește o femeie bună află un lucru de mare preț și dobândește dar de la Dumnezeu. Săracul vorbește rugător, iar cel bogat răspunde cu îndrăzneală. Sunt prieteni aducători de nenorocire; dar este și câte un prieten mai apropiat decât un frate”. (Pilde 17. 1 – 28; 18. 1 – 24)

JURNAL DE GOSPODINĂ

Plăcintă cu orez

Ingrediente:

-1l. de apă;
-125gr. zahăr;
-300gr. orez;
-sare;
-100gr. migdale
Măcinate;
-100gr. fistic
măcinat;

-80 gr. stafide;
-4 mere;
-zeama și coaja de la o
portocală;
-margarină;
-1 lingură scorțișoară;
-rom;
-pesmet pentru tapetat.

Mod de preparare:

Puneți apa la fiert într-o cratiță. Când fierbe, adăugați zahărul, sarea și orezul. Lăsați să fiarbă 15', amestecând continuu. Dați merele prin răzătoarea mare, adăugați scorțișoară și puneți la călit într-o tigaie cu o lingură de margarină. Lăsați pe foc până se călesc. Scurgeți orezul și amestecați-l cu migdalele, fisticul, stafidele, coaja rasă și zeama de portocală. Adăugați esența de rom și o lingură de margarină și amestecați bine. Turnați jumătate din compoziție într-o formă unsă cu margarină și tapetată cu pesmet, apoi puneți umplutura de mere și iarăși compoziția de orez. Lăsați în cuptorul preîncălzit la 180°C, 30 de minute, până se rumenește. Scoateți din cuptor și turnați deasupra sirop de zahăr ars sau orice alt sirop făcut. POFTĂ BUNĂ!

Jurnal realizat de doamna Preoteasă Mariana Floroiu

POVESTEA VORBEI

„Că doar nu sunt eu Mafalda!” De multe ori ne află în situații delicate în care trebuie să dăm răspunsuri unor întrebări. Și atunci când nu știm răspunsul, compensăm cu expresia “că doar nu sunt eu Mafalda”. Dar cine e Mafalda? Mafalda este un personaj creat în 1962 de către Joaquin Salvador Lavado, cunoscut și sub numele de Quino.

Era o fetiță de 6 ani, care iubea formația Beatles, clătitele, democrația și drepturile omului. Ura supa și era un copil rebel, profund preocupat de umanitate și pacea în lume. Se comporta ca

orice copil de vârstă ei, dar cu un ochi iscoditor asupra lumii și vieții. Ea pune părinților întrebări inocente și dezarmante, întrebări la care era dificil, uneori chiar imposibil să i se răspundă. De aceea, de cele mai multe ori, Mafalda își dădea singură răspunsurile. Și știți ce? Mai întotdeauna răspunsurile ei se dovedeau a fi un deget pe rană. Deci cum ar fi fost, Mafalda, în inocența ei, le știa pe toate.

În viața de zi cu zi, la unele întrebări majore ale vieții, se întâmplă să găsim răspunsuri mai clare și mai profunde de la copii, asemenea Mafaldei.

În alte interpretări, se zice că Mafalda ar fi o ghicitoare bătrână care poate dezlega tainele viitorului. Dar asta nu se poate ști cu siguranță... Că doar nu sunt eu Mafalda!

SĂ CUNOĂSTEM ROMÂNIA

Grupele muntoase din Carpații Orientali (III)

Munții Bistriței. Sunt o grupă muntoasă a Carpaților Moldo-Transilvani, aparținând de lanțul muntos al Carpaților Orientali. Cel mai înalt pisc este Vârful Budacu, având 1859 m.

La sud Râul Bistricioara desparte masivul de la vest la est, mai întâi de Munții Giurgeu până la Tulgheș și mai apoi de Masivul Ceahlău, culmile bistrițene desfășurându-se pe aproape 50 km spre est. Limita nord-estică este ferm marcată de firul Bistriței, peste care se învecinează, până la Holda, cu masivele Rarău - Giumalău și mai apoi, până la vărsarea Bistricioarei în Bistrița, cu Munții Stănișoarei. La vest, sunt despărțiți în partea sudică tot de Bistricioara, până la Bilbor, de Grupa nordică a Munților Giurgeului - Munții Borsecului și ulterior, până la Pasul Bursucăriei inclusiv de Depresiunea Bilbor, de grupa sudică a Munților Călimani - Munții Bilborului. Dincolo de izvoarele Bistricioarei, Râul Călimănel și Râul Neagra Șarului, continuă spre nord delimitarea de către Munții Călimani.

Munții Bistriței, cu o suprafață de aproximativ 1200 km², sunt formați din două masive de suprafață aproape egală:

Pietrosul Bistriței, care se întinde între Depresiunea Șaru Dornei (în vest) și Valea Neagră - Broșteni (în sud-est). Creasta principală are forma unui "U" cu brațele răsfirate. Inițial, este orientată oarecum de la est spre vest, apoi își schimbă descendent direcția în dreptul Șarului Dornei, aproape în unghi drept de la nord spre sud, pentru a se roti încă odată de la nord-vest spre sud-est. Ea culminează cu Vârful Pietrosul Bistriței (1791 m) și coboară până la altitudinea de 1355 m, în Pasul Păltiniș, prin care face legătura cu Munții Călimani.

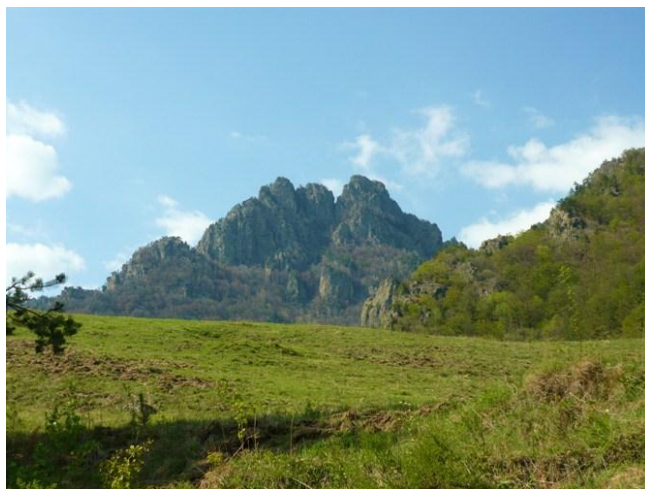

Budacu, care este delimitat la nord de Valea Neagră - Broșteni și la sud-vest și sud de Bistricioara, culminând cu Vârful Budacu (1859 m). Creasta principală este fragmentată în două catene aproximativ perpendiculare de forma unui "T", piciorul literei fiind orientat de la sud-vest spre nord-est și linia superioară de la sud-est spre nord-est.

Clima: Se caracterizează prin temperaturi medii anuale de 2-6 °C, care pot fi depășite în depresiuni, cu precipitații bogate (800-1200 mm/an și pe alocuri peste 1200 mm/an), cu vânturi frecvente și puternice. La peste 1800 m, temperaturile scad la 0-2 °C. Verile sunt scurte și iernile lungi. În depresiuni sunt frecvente inversiunile termice.

Vegetația și Fauna: Este formată din pădure de fag până la 1200 m, apoi de amestec și ulterior de rășinoase, în sectorul înalt fiind pajiștile alpine (pe care se găsesc ienupărul, jneapănul, afinul, merișorul). Fauna este reprezentată de mamifere (mistrețul, viezurele, lupul, vulpea, pisica salbatică în pădurile de fag, căprioara în pădurile de conifere, ursul, cerbul, râsul), păsări (găinușa de alun, cocoșul de munte, ciocănitoarea, acvila de munte) sau pești (păstrăv, clean, mreană).

Munții Stânișoarei. Sunt o grupă muntoasă a Carpaților Moldo-Transilvani, aparținând de lanțul muntos al Carpaților Orientali. Cel mai înalt pisc este Vârful Bivolul, având 1530 m. Munții Stânișoarei se află în nord-estul României, la exteriorul arcului Carpaților Orientali, având o direcție generală nord-vest - sud-est cale de aproximativ 60 de km și ocupă o suprafață de peste 2100 km², ceea ce reprezintă circa 4% din întreaga arie a lanțului muntos oriental.

Administrativ sunt așezați pe teritoriul a două județe: Neamț și Suceava. Principalele limite geografice sunt date de văile unor râuri. Astfel limita nord-vestică este dată de culoarul Valea Puzdrea - Depresiunea Ostra cu valea pârauului Brăteasa - valea Suha.

Principalele vecinătăți sunt: în partea de nord Obcinele Bucovinei (limita sudică a acestora - respectiv Obcina Voronețului) și Masivul Rarău, la est Subcarpații Moldovei, în sud, dincolo de valea Bistriței - Munții Tarcăului și la vest Munții Bistriței și Masivul Ceahlău.

Munții Suhei, cuprinși între limita nordică aflată pe axa văilor Puzdrea - Pasul Tarnița - Brăteasa și cea sudică aflată pe cea a văilor Sabasa - Pasul Stânișoara - Suha Mare. Munții Sabasei, cuprinși între trecătorile Stânișoara și Petru Vodă - reprezintă grupa centrală și au cele mai mari înălțimi. Munții Neamțului, cuprinși între axa văilor Largu - Pasul Petru Vodă - Ozana și Valea Bistriței.

Clima: Clima acestor munți se apropie înspre nord de cea a Obcinelor Bucovinei (cu influențe baltice), iar înspre sud de aceea a Munților Tarcăului (cu influențe continentale), dar se diferențiază de unitățile de la nord de valea Bicazului. Astfel, Munții Stânișoarei au o climă de munți joși, cu temperaturi medii anuale între 2 și 7° C, cu precipitații anuale sub 1100 mm, și cu peste 80 de zile de menținere a stratului de zăpadă.

Vegetația și Fauna: Munții Stânișoarei sunt încă bine împăduriți (aprox. 75% din suprafață), dar pădurea este dominată de formațiunea de amestec conifere-fag. Numai pe culmile de peste 1200 m din vest și sud-vest există molidișuri pure. În sud, pe versantul culmii Cozla, s-a plantat pin, iar spre baza versantului estic, la contactul cu Subcarpații Neamțului, în amestecuri pătrunde gorunul. Partea superioară a culmilor muntoase este domeniul pajiștilor montane secundare.

Într-o proporție covârșitoare de 90 % domină solurile cambice de tip eumezobazice și mezobazice cu un conținut redus de humus (3-10 %) și o reacție slab acidă până la neutră. În răspândirea lor, ca importanță urmează podzolurile. Emblematic pentru fauna locală este zimbrul.

Masivul Ceahlău este un masiv muntos aparținând de Carpații Orientali, situat pe teritoriul județului Neamț. Cele mai înalte vârfuri sunt Ocolașul Mare (1907 m) și Toaca (1904 m). Masivul Ceahlău este cel mai înalt dintre grupa Munților Bistriței. Este străbătut de paralela 47° latitudine nordică și de meridianul 25° longitudine estică. Drept limite are: la nord, valea Bistricioarei, la est lacul Izvorul Muntelui, la sud valea Bicazului, iar la vest văile Jidanului Bistrelor și a Penticului. Cel mai apropiat oraș este

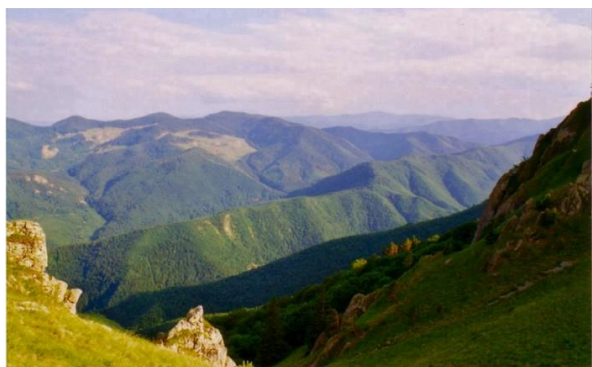
Bicaz. La poalele lui, la circa 800 de m altitudine se află stațiunea turistică Durău.

Clima: Masivul Ceahlău se află în zona temperat-moderat continentală în cadrul căreia sunt diferențiate două etaje determinate de altitudine și anume: ținutul climatic al munților înalți și ținutul climatic al munților mijlocii. Temperatura medie anuală este de 0,7° C pe vârful Toaca și 7,2° C la poalele muntelui. Valorile maxime sunt înregistrate în luna Iulie, când temperatura medie se situează în jurul valorii de 18° C, iar valorile minime în Ianuarie, când se înregistrează o temperatură medie de -3° C. În zonele înalte numărul zilelor de îngheț ajunge la 200, acest fenomen putând apărea chiar și vara.

Vegetația și Fauna: Ceahlăul adăpostește o faună diversă și bogată: 180 de specii de păsări, aprox. 20 de specii de herpetofaună, numeroase specii de mamifere mari și mici, precum și o varietate de insecte. În pădurile Ceahlăului trăiesc aproape toate speciile de animale existente în Carpați: ursul bun, cerbul, mistrețul, lupul, vulpea, râsul, căprioara, pisica sălbatică, ierul de pădure, veverița și mândria stâncăriilor, capra neagră. În pădurile de molid viețuiesc: cocoșul de munte, ciocănitoarea neagră - cea mai mare ciocănitoare din România, aușelul - cea mai mică pasăre din România. În locurile umede din păduri trăiește o specie de amfibieni - tritonul carpatic.

Munții Vrancei. Se încadrează laturii externe a grupeii de Curbură, aparținând Carpaților Orientali, în cuprinsul căreia, laolaltă cu Munții Brețcului și Munții Buzăului, alcătuiesc sectorul

estic. Acesta este mărginit de Depresiunea intramontană a Brașovului, la nord, de Subcarpații Curburii, la est, și de valea carpatică a Buzăului, la sud-vest. Spre est, teritoriul montan vine în contact cu Depresiunea Vrancei, de-a lungul unei limite tranșante marcată de localitățile Soveja, la nord, pe valea Șușiței, Tulnici - pe Putna, Nereju - pe Zăbala, și Vintileasca, la sud, pe Râmnicu Sărat. La nord-vest, Munții Vrancei, în delimitarea lor mai extinsă, ce cuprinde și "clăbucetele" mai joase ale Munților Brețcului, sunt mărginiți de marea Depresiune a Brașovului, reprezentată în acest sector prin compartimentul său nord-estic, Târgu Secuiesc. În partea nordică, limita Munților Vrancei este trasată în mod obișnuit în lungul văii Oituzului, incluzându-se acestora și culmile coborâte ale Măgurii Cașin (1165 m).

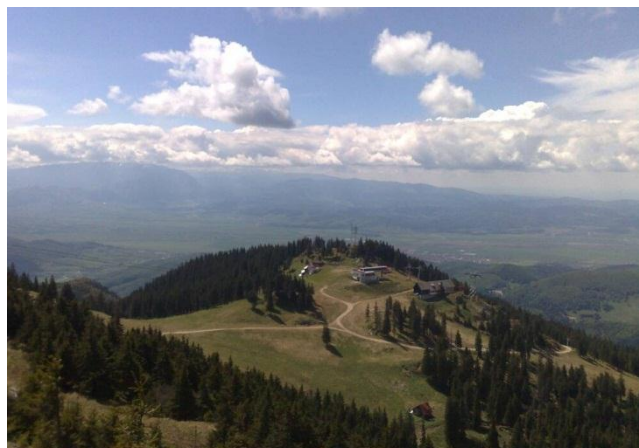
Clima: Temperatura aerului se manifestă în succesiunea anotimpurilor prin valori pozitive și negative destul de diferite. Media anuală este cuprinsă între 2 și 4°C, pentru zona montană cea mai înaltă, și 6 - 8°C, corespunzătoare sectorului muntos mai coborât. Mediile lunii celei mai calde, Iulie, oscilează între 14 și 16°C la periferia munților și 10 - 12°C la altitudini mai mari de 1500 m. În luna Ianuarie, temperaturile medii coboară de la - 2 până la mai puțin de - 6°C pe culmile cele mai înalte. Precipitațiile cresc de la 600-800 mm până la 1200 - 1400 mm, cele mai abundente afectând munții cu înălțimi de peste 1400 - 1500 m. Aceste valori medii multianuale sunt neuniform repartizate pe anotimpuri, înregistrându-se câte un maxim la finele primăverii și începutul iernii, separate de două perioade de minim: Iulie - August și Ianuarie - Februarie.

Vegetația și Faună: Trăsăturile de ansamblu ale asociațiilor fito și zoogeografice din cuprinsul Munților Vrancei sunt o reflectare a condițiilor de mediu proprii treptei de relief și climatului corespunzător acesteia. Pe lângă ele intervin însă o seamă de factori locali care

influențează cantitativ și calitativ învelișul biologic al teritoriului. Așa spre exemplu, substratul litologic și condițiile hidrogeologice, unele procese de modelare actuală a scoarței, activitatea antropică și alte cauze, răspund de diversitatea aspectelor biogeografice locale. Date fiind altitudinea și condițiile climatice, vegetația caracteristică Munților Vrancei este cea de pădure (suprafața ei fiind însă discontinuă, datorită mai ales defrișărilor masive efectuate în perioada interbelică) și de pajiști montane secundare. Pajiștile montane (sau “golurile”), sunt foarte dispersate. În majoritate, ele sunt o consecință a substituirii pădurilor pe cale antropică, ceea ce face ca numeroase suprafețe să se întâlnească în interiorul arealului vegetației silvestre. Cele spontane, reduse și sporadice, caracterizează mai cu seamă vârfurile Goru, Lăcăuți, Giurgiu, Pietrosu și Zboina Frumoasă.

Apele repezi și limpezi sunt mediul propice ihtiofaunei, reprezentate prin păstrăv, mreană, boiștean, clean și scobar. Pădurile adăpostesc o ornitofaună foarte variată. La limita lor superioară întâlnim mediul cocoșului de munte, ierunței, acvilei de stâncă și acvilei țipătoare; mai jos, în crengărișul codrilor, pe liziere și în poieni, trăiesc bufnița, huhurezul mic, ciuful de pădure, corbul, mierla gulerată, ciocănitoarea neagră, ciocănitoarea verde, gaița, diverse specii de pițigoi, etc.

Munții Postăvarul. Sunt o grupă muntoasă a Carpaților de Curbură, aparținând de lanțul muntos al Carpaților Orientali. Cel mai înalt pisc este vârful cu aceeași denumire Vârful Postăvarul, având 1799 m. În Postăvaru există 30 de trasee alpine omologate cu grade diferite de dificultate. Munții Postăvarul fac parte din Carpații de Curbură, alcătuind împreună cu Masivul Piatra Mare grupul de Munți ai Bârsei. Sunt localizați între depresiunea intracarpatică a Brașovului, deasupra căreia se înalță cu peste 1200 m și versantul nordic abrupt al Masivului Bucegi. Munții Postăvaru sunt cuprinși între următoarele coordonate: 45°29'47" și 45°39'45" latitudine nordică și între 25°39'44" și 25°26'20" longitudine estică.

Clima: Poziția geografică a Munților Postăvarul în cadrul Carpaților de Curbură, caracterizați printr-o mare diversitate a circulației maselor de aer, imprimă trăsături distincte elementelor climatice. În circulația atmosferică se remarcă întrepătrunderea maselor de aer mai umed din vest și nord-vest cu cele de nuanță continentală din est. Elementele climatice se diferențiază în primul rând în funcție de altitudine (între poale și vârful cel mai înalt există o diferență de nivel de peste 1300 m) și de caracteristicile suprafeței subiacente. Culmea Postăvarului este caracterizată prin temperaturi medii anuale cuprinse între 0° și 2°C. La nivelul Poienii Brașov și al Munților Predealului situate la altitudini în jur de 1000 m se înregistrează temperaturi medii anuale de 4°-6°C (4,9°C la Predeal și 5,8°C la Poiana Brașov). La poale, spre Depresiunea Brașov temperaturile medii anuale ajung la 6-8°C (7,8°C la Brașov). Pe culmile

înalte, luna cea mai rece a anului este Februarie (-6°C, -8°C) și Ianuarie (-5°C) la nivelul Poienii Brașov, Predealului și poalelor muntelui. Cele mai ridicate temperaturi medii lunare (între 8°C și 14°C) se înregistrează în Iulie. La poalele muntelui, în Brașov, temperatura medie a lunii Iulie este de 17,8°C.

COLTUL COPILĂRIEI

Lecție de... viață

Într-o zi un lăptar primește o citație de la judecătorie, fiindu-i intentat un proces de către un brutar. Omul, foarte îngrijorat, se tot întreba cu ce o fi greșit. Brutarul însă, știa; el l-a acuzat pe lăptar că îl înșală la cântar când îi vinde unt.

Așa că după ce lăptarul îi aducea kilogramul de unt și pleca, brutarul cântarea untul în prezența a doi martori.

Și într-adevăr, bănuielile erau justificate. În loc de 1 kg. de unt primea 900 g, ba 800; au fost zile când a primit doar 750 g de unt. La proces, judecătorul îl întreabă pe lăptar:

- Spune, dumneata ai cântar pentru cântărit untul pe care îl vinzi?

- Nu, domnule judecător; nu am.

- Păi, atunci cum pretinzi că vinzi untul la kilogram?

- Păi, să vedeți. Eu am o balanță, pun pe o parte a balanței kilogramul de pâine ce o cumpăr de la brutar, iar pe cealaltă parte pun unt până ce balanța se echilibrează.

Atunci brutarul se înroși la față și plecă rușinat.

Morala: În viață primești ceea ce dai.

Șoarecele și pisica

de Grigore Alexandrescu

Un șoarece de neam, și anume Raton,
Ce fusese crescut sub pat la pension,
Și care în sfârșit, după un nobil plan,
Petrecea retras într-un vechi parmazan,
Întâlni într-o zi pe chir Pisicovici,
Cotoi care avea bun nume-ntre pisici.

Cum că domnul Raton îndată s-a gândit
Să o ia la picior, nu e de îndoit.
Dar smeritul cotoi, cu ochii în pământ,
Cu capu-ntre urechi, cu un aer de sfânt,
Începu a striga: „De ce fugi, domnul meu?
Nu cumva îți fac rău? Nu cumva te gonesc?

Binele șoricesc cât de mult îl doresc
Și cât îmi ești de scump, o știe Dumnezeu!
Cunosc ce răutăți v-au făcut frații mei,
Și că aveți cuvânt să vă plângeți de ei;
Dar nu sunt cum crezi; căci chiar asupra lor
Veneam să vă slujesc, de vreți un ajutor.

Eu carne nu mănânc; ba încă socotesc,
De va vrea Dumnezeu, să mă călugăresc.”

La ăst frumos cuvânt, Raton înduplecat,
Văzând că Dumnezeu de martor e luat,
Își ceru iertăciuni și-l pofti a veni
Cu neamul șoricesc a se-mprieteni.

Îi duse pe la toți, și îl înfățișă
Ca un prieten bun ce norocul le dă.
Să fi văzut la ei jocuri și veselii!
Căci șoarecii cred mult la fizionomii,
Ș-a acestui străin atâta de cinstit
Nu le înfățișă nimic de bănuț.

Dar într-o zi, când toți îi deteră un bal,
După ce refuză și limbi și cașcaval,
Zicând că e în post și nu poate mânca,
Pe prietenii săi ceru a-mbrățișa.
Ce fel de-mbrățișări! Ce fel de sărutat!
Pe câți gura puneă,
Îndată îi jertfea;
Încât abia doi-trei cu fuga au scăpat.

**Cotoiul cel smerit
E omul ipocrit.**

Pagină realizată de doamna Preoteasă Mariana Floroiu

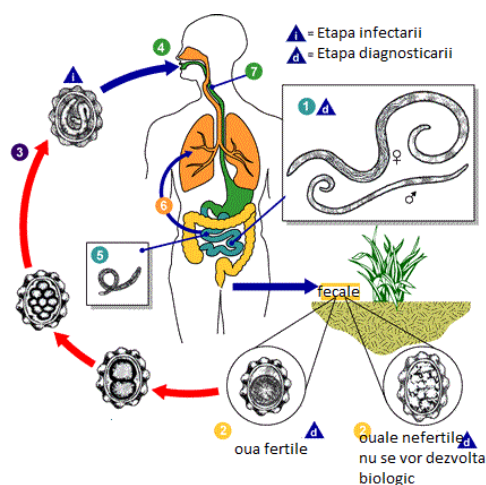

SFATUL MEDICULUI

Paraziții (I)

Paraziții sunt organisme care folosesc alte corpuri care au viață pentru a se hrăni și a supraviețui. Există trei tipuri de paraziți care cauzează boli la oameni:

- protozoare - organisme unicelulare;
- helminți sau viermi intestinali - organisme pluricelulare;
- ectoparaziți – paraziții externi care trăiesc pe suprafața pielii.

Deoarece protozoarele se pot multiplica în organismul uman, este suficient doar un singur invadator pentru a se declanșa o infecție gravă. Paraziții pot supraviețui la om în: sânge, țesut, intestine, sistemul limfatic. De asemenea, paraziții pot cauza o reacție la nivelul pielii, sub forma unei erupții cutanate. Paraziții se pot transmite de la o persoană la alta prin: alimente, fecale, apă, animale, mușcături de insecte, transfuzie de sânge.

Există numeroase tipuri de paraziți care infectează oamenii provocând boli, malaria fiind una din cele mai frecvente infecții de acest gen, la nivel mondial. Iată doar o listă scurtă a paraziților umani care provoacă boli, infecții și

alte tipuri de neplăceri: bacteriile; acarienii; giardioza; oxiuroza; teniaza; viermele bici; amebiaza; ascariasis; vierme nematod; trichineloză; babesioza; ascaridioza; toxocaroză; leishmanioza; trichomonas; toxoplasmoza; echinococoza; strongiloidoză; schistosomioza; filariasis (afectează direct ganglionii limfatici); păduchi, scabie.

Simptome ale infecțiilor parazitare

Manifestările frecvent întâlnite ale prezenței paraziților la oameni sunt:

Constipație: unii viermi, din cauza formei și dimensiunii lor pot bloca anumite organe. Infecțiile grave cu viermi pot obstrucționa coledocul și tractul intestinal, iar din această cauză scaunul va fi eliminat inconstant și cu dificultate.

Diaree: anumiți paraziți (mai ales protozoare) pot produce substanțe hormonale care se găsesc în diverse țesuturi umane care determină scăderea cantității de sodiu și clor din organism. Una dintre consecințe sunt scaunele apoase și frecvente. Diareea nu este neapărat un simptom al unei infecții parazitare, cât o modalitate prin care organismul încearcă să se debaraseze de parazitul care a provocat infecția.

Flatulență și balonare: unii paraziți trăiesc în partea superioară a intestinului subțire unde inflamația pe care aceștia o produc determină apariția flatulenței și a balonării. Situația poate fi amplificată când o persoană consumă alimente greu de digerat, cum ar fi fasolea, fructe și legume crude. Simptomele gastrointestinale pot fi de durată și se pot manifesta cu intermitență, timp de mai multe luni sau ani, dacă paraziții nu sunt eliminați din organism.

Sindromul de colon iritabil: paraziții pot duce la inflamații ale celulelor peretelui intestinal, dând naștere la o varietate de simptome gastrointestinale, sindrom de malabsorbție al nutrienților vitali, mai ales ale substanțelor grase. Sindromul de malabsorbție se va manifesta prin scaune voluminoase și steatoree.

Dureri articulare și musculare: paraziții migrează, sub formă de chisturi prin fluidele organismului, iar unii din viermii care ies din chisturi pătrund în mușchi. Durerile și inflamația mușchilor ar putea fi provocate de leziuni ale țesuturilor cauzate răspunsul imun al organismului ca urmare a prezenței paraziților.

Anemia: Unele tipuri de viermi intestinale se atașează la mucoasa intestinelor și extrag nutrienții de la gazda umană. Dacă sunt prezenți în număr destul de mare, aceștia pot determina pierderi de sânge suficiente pentru a declanșa un deficit de fier care ar putea fi, uneori, chiar și fatal.

MEDITAȚII

Deși trebuie să iertăm de șaptezeci de ori câte șapte (adică la infinit) celor ce ne-au greșit, totuși este destul de dureros să vedem că cei pe care i-am crezut amici, umblă doar să ne doboare și să ne facă fărâme mai mici decât nisipul. Din acest motiv poate că e mai bine să ne ferim de amicii cu numele „In”. Sau să fim cu foarte multă băgare de seamă când ne alegem amicii. De multe ori amicii sunt cei ce ne provoacă. Dar nerăspunzând provocărilor, mai avem o speranță că răul se va stinge. Să nu uităm însă că în fiecare dintre cei mai mici se găsește singurul și adevăratul nostru prieten, Care Și-a pus deja sufletul pentru noi: Mântuitorul Hristos!

In, amicul meu

de preot Nicolae Floroiu

Pe drumul de pietre ascutite
Ce suie din noroi spre-o cale curată,
Am întâlnit un om de bună credință,
Ce-mi întinse mâna îndată!

Ce bucurie-am simțit atunci,
Văzând că nu sunt singur pe cale!
Dar omul acela mă-mpingea cu putere
Prin noroi, de la drum mai devale.

-Dar ce faci omule cu mine?
De ce mă împingi pe drumul mai rău?
Iar el răspunde senin: - Fii pe pace!
Eu știu drumul. Sunt **In, amicul** tău!

Atunci mi-am zis în sine-mi:
-Ce om neîncrezător mai pot fi!
Omul acesta îmi vrea binele,
Iar eu nu-nțeleg, parcă n-aș ști!...

Dar calea mergea tot în jos,
Prin noroiul mai adânc și mai mare,
Pe drumul ce deja îl bătusem singur
Când cu greu căutam o cărare...

Și așa, purtat orbește de mână
De **amicul** meu nou, cu numele **In**,
Am ajuns în nămol până la brâu,
Iar el râdea lângă mine hain!

Numai când am ajuns jalnic,
Dintr-a **amicului In** tare strânsoare
Mi-am smuls mâna cu toată puterea,
Plecând iarăși spre vechea cărare.

-Dar eu ți-am vrut binele!!!
Strigă **In, amicul**, cât poate de tare.
-Doar eu știu drumul prin aceste ținuturi!
Tu nu vei reuși să mergi spre cărare!

Și cu cât mă zbăteam mai tare
Să ajung la calea de care eram atât de aproape,
In, amicul cu zâmbet hain și vorba de tunet,
Striga către toți, vrând să mă-ngroape...

Dar lăsându-l pe **In** în praful furtunii
Propriilor ambiții și gânduri de răzbunare,
Am ajuns iarăși de unde m-a întors **amicul**.
De acum îmi croiesc singur prin lume cărare!

